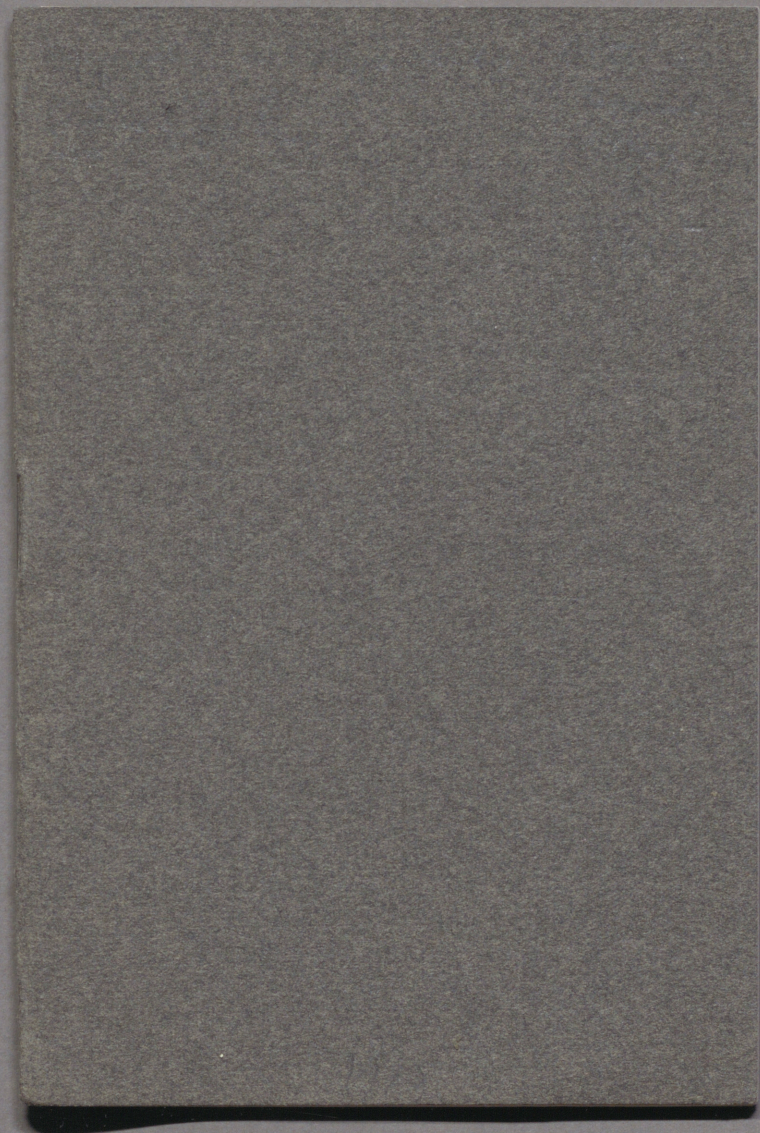

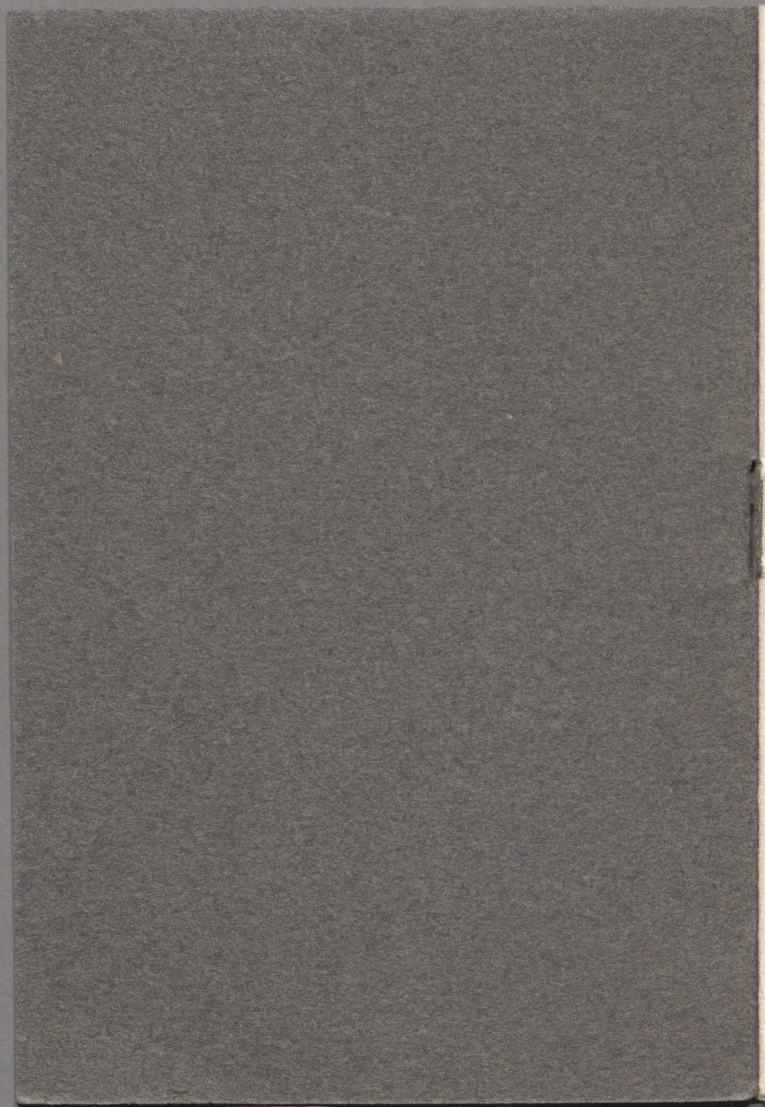
Uppsala medicinares sångbok.

81 A z Br. 1915 Sångbok

National Library
of Sweden

UPPSALA MEDICINARES
SÅNGBOK

UPPSALA 1915

K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI

1. Vikingasäten.

Vikingasäten, åldriga lundar,
Klippor, den eviga frihetens värn!
Fädernesland, försoningen stundar:
Vaulunders söner smida sitt järn.
Trälarna kvida,
Lejonet ryter,
Gullgul dess man på böljorna flyter;
Öfver de trenne strömmarna bryter,
Lejonriddarnes frälsande här.

Och valkyrian höjer fanan
På de fält, där hon fordom var skyddande gäst:
Hennes öga lyser banan,
Där hon tumlar bland svear sin blodiga häst.
I spetsen ljungar Tor,
Med hammarn ljus och stor,
Och Carl Johan, så kallas den dundrande gud;
När han svingar
Asaklingan,
Tändes stjärnan af nordnen vid tordönets ljud.

P. D. A. Atterbom.

2. Gaudeamus igitur.

Gaudeamus igitur, juvenes dum sumus,
Post jucundam juventutem,
Post molestam senectutem,
Nos habebit humus.

Ubi sunt, qui ante nos in mundo fuere?
Vadite ad superos,
Transite ad inferos,
Ubi jam fuere.

Vita nostra brevis est, brevi finietur,
Venit mors velociter,
Rapit nos atrociter,
Nemini parcetur.

Vivat academia, vivant professores,
Vivant membrum quodlibet,
Vivant membra quaelibet,
Semper sint in flore!

Vivant omnes virgines, faciles, formosae.
Vivant et mulieres,
Tenerae, amabiles,
Bonae, laboriosae.

Vivat et respublica et qui illam regit,
Vivat nostra civitas,
Maecenatum caritas,
quae nos hic protegit.

Pereat tristitia, pereant osores,
Pereat diabolus,
Quivis antiburschius
Atque irrisores!

3. Här är gudagodt att vara.

Här är gudagodt att vara.
 O, hvad lifvet dock är skönt!
 Hör hvad fröjd från fåglars skara,
 se, hvad gräset lyser grönt!
 Humlan surrar, fjäriln prålar,
 lärkan slår i skyn sin drill,
 och ur nektarfyllda skålar
 dricka oss små blommor till.

Gunnar Wennerberg.

4. O alte Burschenherrlichkeit.

O alte Burschenherrlichkeit!
 Wohin bist du entschwunden?
 Nie kehrst du wieder, gold'ne Zeit,
 So froh und ungebunden!
 Vergebens spähe ich umher,
 Ich finde deine Spur nicht mehr.
 O jerum, jerum, jerum,
 O quae mutatio rerum.

Wo sind sie, die vom breiten Stein
 Nicht wankten und nicht wichen.
 Die ohne Moos bei Scherz und Wein
 Den Herrn der Erde glichen?
 Sie zogen mit gesenktem Blick
 In das Philisterland zurück.
 O jerum etc.

Da schreibt mit finstern Amtsgesicht
 Der eine Relationen.
 Der andre seufzt beim Unterricht,
 Und der macht Rezensionen,
 Der schilt die sünd'ge Seele aus,
 Und der flickt ihr verfall'nes Haus.
 O jerum etc.

Allein das rechte Burschenherz
 Kann nimmer mehr erkalten,
 Im Ernste wird, wie hier, im Scherz,
 Der rechte Sinn stets walten.
 Die alte Schale nur ist fern,
 Geblieben ist uns doch der Kern,
 Und den lasst fest uns halten!

Drum Freundel reichet euch die Hand,
 Damit, es sich erneue,
 Der alten Freundschaft heil'ges Band
 Das alte Band der Treue,
 Klingt an und hebt die Gläser hoch,
 Die alten Burschen leben noch,
 Noch lebt die alte Treue.

5. O gamla klang- och jubeltid.

O gamla klang- och jubeltid,
 ditt minne skall förblifva
 och än åt livvets bistra strid
 ett rosigt skimmer gifva.
 Snart tystnar allt vårt yra skämt,
 vår sång blir stum, vårt glam förstämtd,
 o Jerum, Jerum, Jerum,
 o quae mutatio rerum.

Hvar äro de, som kunde allt
 blott ej vår ära svika,
 som voro män af äkta halt
 och världens herrar lika?
 De drogo bort från vin och sång
 till hvardagslivvets tråk och tvång
 o Jerum etc.

(Filosofer): Den ene vetenskap och vett
 in i scolares mängder,
 (Jurister): den andre i sitt anlets svett
 på paragrafer vränger,

(Teologer): en plåstrar själen, som är skral,
 (Medicinare): en lappar hop dess trasiga fodral,
 o Jerum etc.

Men hjärtat i en sann student
 kan ingen tid förfrysa.
 Den glädjeeld, som här han tändt,
 hans hela lif skall lysa.
 Det gamla skalet brustit har,
 men kärnan finnes frisk dock kvar,
 och hvad han än må mista,
 den skall dock aldrig brista.

Så sluten bröder fast vår krets
 Till glädjens värn och ära.
 Trots allt vi äro väl till freds,
 Och vänskap trohet svära.
 Lyft bågarn högt och klinga, vän,
 De gamla gudar lefva än
 Bland skålar och pokaler.

6. Rhenvinets lof.

Sätt nu fram i källarsalen
 af den dunkelgröna färg
 härligt glänsande pokalen
 fylld af ädla drufvors mærg.
 Ty blott rhenvin vill jag dricka,
 nöjd och glad i samma stund,
 då mot mig dess pärlor blicka
 från pokalens vida rund.

Under Spaniens sol måhända
 färgas drufvan mera röd.
 Må champagnens eldflod tända
 i mitt bröst passionens glöd.
 Men det rhenska vin ej rusar,
 sans och måtta bo däri,
 och mitt hjärta mildt det tjusar
 likt en älskad melodi.

I min ungdoms fröjd och gamman
 som i mannaåren än
 detta vinet band mig samman
 med så mången trofast vän.
 Därför, när mig döden nalkas,
 Förn min kropp blir lagd i skrin,
 af en droppe låt mig svalkas
 af det ädla, rhenska vin.

7. Gångsång.

Vi gå öfver daggstänkta berg,
 som lånt af smaragden sin färg.
 Sorger ha vi inga,
 våra glada visor klinga
 så klart öfver daggiga berg.

De kloka och sluga må le,
 vi äro ej förståndiga som de.
 Men hvilka skulle sjunga
 för våren den unga,
 om vi vore kloka som de?

O människor, förglömmer er gråt
 och kommer och följer oss åt!
 Si fjärran vi gånga
 att solskenet fånga.
 Ja, kommer och följer oss åt!

Så gladeligt hand uti hand
 nu gå vi till fågel Fenix' land.
 Till ett sagoland, som skiner
 af kristaller och rubiner.
 Nu gå vi till fågel Fenix' land.

Olof Thunman.

8. Dryckesvisa.

Mel.: "Glädjens blomster".

Drufvan vill ej i nordens mull
slå sin rot och gro;
Bacchi barn få betala tull
för dess ljufva ro.
Men i hjärnan, i tankens bo
höras små andar hviska:
priset glöm, men saften töm, den lifvande och
friska.

Drick för kärlek, som har begynt
slå sin starka rot!
Drick för vänskapens ädla mynt,
som står rost emot!
Drick för landet högst på vårt klot,
sköljdt af de friska vågor!
Drick för våra framtidsmän och tidens stora
frågor!

Drick för tanken som ej tål tvång
i sitt yttringssätt;
forskarns möda och skaldens sång!
Drick för folkets rätt!
Drick för ung och för gammal ätt,
som är till själen adlad!
Drick för hvarje oförskylldt af giftets tunga
tadlad!

Drickes så uti glädjens sal
blott för höga mål,
ligger icke en morgons kval
uti kvällens skål.
Ingen djupare än han tål
tömme sin fyllda kanna
för det ädlaste han vet, det sköna och det
sanna.

J. J.

9. Hvem är som ej vår broder minns.

Hvem är, som ej vår broder minns,
 Fastän hans skugga mer ej finns?
 Fastän hans valdthorn tystnat har
 Är skogens genljud ändå kvar.
 Än Floras fåglaskara
 Skall ömt hans spel förklara.
 Än jägarn vid sin snara
 Skall på sin pipa svara
 Hur, ibland Orfei söner
 Af Bacchus krönt så sköner,
 Han utan like var.

C. M. Bellman.

10. Vid bålen.

Hvad tjänar det till att du köper dig hus
 Och möbler — om glädjen är borta?
 Du bleknar ju af som en växt utan ljus,
 Som en kropp utan blod i aorta.
 Förr trodde man glädjen var livvets trumfess
 Och visste ej af något annat
 Nu tror man det är blott en kemisk pro-
 cess
 Men det är ju tråkigt förbannadt.

I anatomi'n är du fasligen stark:
 Du sitter ju flera terminer
 På salen och nöter med vindlarnes bark
 Så tabula vitrea skiner.
 Ur profrör du dricker, som vatten, kemi
 Och ätbara droger du knycker,
 Du luktar på path- och fysiologi
 Och snyter dig se'n som du tycker.

Se'n prydd med ett glänsande nytt stetho-
scop

Du snobbar dig in på kliniken:
Där gör du dig saker till giftmord och
dråp

Men knackar dig fram öfver liken.
Och räcker ej tummen och knogarne till,
Så tar du till knifven och karfvar.
Till sist får du göra precis som du vill,
När ut i praktiken du larfvar.

Hvad båtar dig då, kära bror! allt det där,
Om på lifvet aptiten du mister,
Om missnöjd och tvär under luggen du ser
Som en människohatare bister?
Begraf ej din själ i det onda nu blott,
Som svider och värker och gnafver,
Men svärma och gläd dig åt allt, som är godt,
Och behåll framför allt det du hafver.

Här har du ett glas och där har du en bål:
Fyll glaset och låtom oss klinga!
Drick ledsnaden bort genom sömmar och håll
Ur skallen — förlusten är ringa —
Den kommer tillbaka i morgon igen,
När solen och fåglarne vakna;
Men ungdomens fröjd, som du njöt med en vän,
Den skall du i evighet sakna.

F.

11. Crural française N:r 3.

1:a turen.

Hej, hva' de' går o. s. v.
Hej för Ganglion Gasseri
Å hej för acetabulum
Å hejsan för tensor Horneri
På detta heliga rum.

Um tata, um tata
 Hufvudets nerver är svårt
 Viscera också är svårt,
 Därför vi skiljas fast små-årt
 Känns det att läsa så svårt.

Friskt mod i gossar blå!

"Silver".

12. Mandom, mod och morske män.

Mandom, mod och morske män
 finns i gamla Sverige än,
 kraft i arm och mod i barm,
 ungdomsvarm i bardalarm.
 Ögon blå
 då och då
 le i blomsterdalar där.
 Nord, du jordens jättelem,
 Nord, du milda hjärtans hem.

Toner än från forna dar
 ljuda där i skog och dal,
 vilda som en storm på haf,
 milda som en tår på graf.
 Lyssnen då.
 vänner, på
 hemländsk, hundraårig sång!
 Lyssnen, älsken, lären den!
 Sjungen, sjung den själfve se'n!

R. Dybeck.

13. Hell dig, du höga nord!

Hell dig, du höga nord!
 Hell dig, vår fosterjord!
 Kraft och mod,
 Lif och blod
 Vi offre för din ära. : , :

Hell dig, du fria strand!
 Hell dig, du hjältars land!
 Enighet,
 Trofasthet
 Är dina söners lära. : , :
 Lefve, lefve, lefve vårt fosterland!

F. B. Cöster.

14. Canon från 1700-talet.

Toma glas i godt Calas
 Värden icke hedra!
 Därför fyller jag mitt glas
 Bröder fyllen edra!

Fulla glas i godt Calas
 Gästerna ej hedra!
 Därför tömer jag mitt glas
 Bröder tömen edra!

15. Nu tror jag det kan vara tid!

Nu tror jag det kan vara tid
 att tänka på refrängen
 och efter dagens strid och frid
 bege sig hem i sängen.

Och drömma någon ljuflig dröm
 om gull och gröna skogar,
 ett eget bo, en hälft så öm
 och här och där små krogar.

Rectissimel
 Strictissime!
 Skål frater amantissimel
 Ett eget bo, en hälft så öm
 och här och där små krogar.

Gunnar Wennerberg.

16. Vårsång.

Lämner gemaken,
 vandrer ur salen,
 träder ut på trappan med en bräddfylld pokal!
 Jorden är vaken,
 genom all dalen
 vårvinden dansar som en lustig signal.

Kransar er binden,
 kransar till leken,
 kransar af blommor och af grönaste blad!
 Blad ifrån linden,
 blad ifrån eken —
 världen är skinande och dagen är glad.

Skyarna tåga,
 sjöarna blänka,
 Skogarna gunga högt mot himmelen den blå.
 Glömmer att fråga,
 glömmer att tänka,
 sjunger och roger er och danser på tå!

Olof Thunman.

